

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2330/2019
26.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милош Кукуревић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашних послова, Полицијске управе Прокупље, коју заступа Државно правобранилаштво-Одељење у Нишу, ради исплате новчаног потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 191/19 од 07.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 191/19 од 07.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 520/17 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име разлике од исплаћене до припадајуће плате по основу рада у сменама за период од 01.08.2014. године до 30.09.2014. године исплати износе означене у изреци за сваки месец појединачно са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.071,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 191/19 од 07.05.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П1 520/17 од 27.09.2018. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене плате по основу рада у сменама за период од 01.08.2014. до 30.09.2014. године исплати износе означене у изреци за сваки месец појединачно са законском затезном каматом од доспећа па до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 42.071,00 динара са каматом од дана

извршности пресуде па до исплате. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу у члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба прничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог, на радном месту полицијског службеника у Његово радно место подразумева континуирани сменски рад, односно рад без прекида према унапред утврђеном распореду. Тужилац је периоду од 01.08.2014. до 30.09.2014. године радио у сменама и тврди да му је тужена за наведени период исплатила увећане плате по овом основу у мањем обиму од обима овог права које је регулисано одредбама Посебног колективног уговора за полицијске службенике, односно у висини од 28,6% од основне плате. На тај начин је претрпео штету, па је тужбеним захтевом тражио да суд обавезе тужену да му накнади плату и то у висини коју утврди вештак финансијске струке. Тужена је оспорила тужбени захтев, не спорећи да је тужилац распоређен на пословима на којима се сменски рад обавља континуирано, истичући да је решењем о плати тужиоца рад у сменама вреднован у оквиру коефицијента за обрачун плате са 0,145 укупног коефицијента плате.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужиоцу који је радио у сменама припада увећање зараде за сменски рад од 28,6%, те самим тим и право на тражену разлику.

Супротно по оцени другостепеног суда, додатак за рад у сменама од 28,6% од основне плате, запослени има уколико ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 147.а Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр. 101/05...92/11), запослени има право на додатак на плату поред осталог и за рад у сменама од 28,6% од основне плате, ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Посебни колективни уговор за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр. 22/15) у члану 12. став 1. тачка 3. прописује да полицијски службеник има право на

додатак на плату за сменски рад 28,6% од основне плате ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Имајући у виду да је цитираним законским одредбама додатак на плату за рад у сменама предвиђен само уколико запослени ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено, о чему у конкретном случају није реч, јер тужилац континуирано ради у сменама, то по правилном схватању другостепеног суда овај додатак тужиоцу не припада. Зато су неосновани ревизијски наводи о погрешно примењеном материјалном праву.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић